

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20

Seiraag, Peder Asbjørnsen

En Mindekrands

over

den sørgelige Tilbragelse, der foregik ved Kristianjund paa den saakaldte Falgsø i Aaret 1885 den 5te December, da fire Personer fra Skomø fra Smølen omkom i en uheldig Tilstand. Disse Forulykkede var: Kristian Kristensen, af Alder 49 Aar og hans Søn Kristian Kristensen, 17 Aar og Steddatter Ragnhild Larsdatter, 24 Aar og Bernhard Porskovsønsen, 17 Aar gammel. Derudforulykkedes nogle Uger senere nævnte Kones Hgtemoge, Karl Wagnus Kristoffersen, 28 Aar. Alle disse var hjemmehørende paa Skomøen.

Mindekrandsen er forfattet af P. Asbjørnsen Seiraag.

Mel. Hvo ene lader Herren raabe.

Erindringsfuld med Suk og Klage Enhver betænke maa den Dag, Da Herren lod en Stormvind fare Til Sorg og bitter Dødens Nag. Den mørke Stund, som indtraf her, Er vist begravt af en og hver.

2. Da i December første Dage Et Uheld lod tilbrage sig. Fra Den Skomø skulde drage Alt fire Mennesker til Bh. Men deres Vej blev tung og lang; thi Dødens sidste Budskab klang.

3. En Mand i bedste Aar og Dage Blev hastig udi Døden bragt. Hans Søn den bedste Skaal fik smage Og heftig udi Graven faldt. Steddatteren hun ogsaa maa Dog dritte Dødens bitter Skaal

4. En Ungling udaf samme Venner Vår ogsaa med paa denne Daad. Det er den fjerde, jeg beregner Af dem, som led den haarde Død. De fire fik en hastig Død, O Ve, O Ve, stor Sorg og Nød.

5. Det var en Strækkens Dag at sive, Da disse udi Faren stod. Et nogen Redning turde vebe at komme ud paa Havets Flod. Da Stormens Orkan-Stemme bar, Og udaf Nord-Nordvest den var.

V box 7:184

6. Den lille Baad blev snart til Bytte for Stormens stærke Overmagt; thi Bølgerne den snart mon fylde, Og Folket blev strax ødelagt. Da maatte de til Grunde gaa Og drikke Dødens bittere Staal.

7. Da disse udi Rød og Røre Gi langt fra Landet være maa, Saa heftig de sit Liv mon ende, Det er da mig berettet saa. Med Baadens Brag de følge maa; Men Landet ei de kunde naa.

8. I Unglinge, I tvende kjætte, Som længst med Braget følge maa, Hvor mandelia I monne kjæmpe; men ingen Redning var at faa. Thi Baadens Brag i krus mon gaa, Og I Jeres Haandtag miste maa.

9. I Unglinge og Kammerater, Som fulgtes ad fra Barndomsaar. De sammen laa den sidste Aften, De levede paa denne Jord. Den næste Morgen karst og sund; men død forinden Aftenstund.

10. Ulykkens Dag du bør jo kaldes for dem, som var fra Smørens Land, Du viskeligen aldrig glemmes af dem, som hjemme sad igjen. Du ligner en ubuden Gæst, Du gav stor Sorg i deres Bryst.

11. Stor Druk og Møje var at høre for den, som der og hjemme stod, Fjer for Moder og for Sodsfind' flere, Dens Hjerte maatte græde Blod. At, Ve den jammersulde Stund for dem, som sank i Havets Bund.

12. O, Ve den Dag, o, Ve den Time for Konen, som sit Livsfrugt bar! De tvende Liv du maatte myrde, O Ve, o Ve, du grumme Dag! For hende ei den Død var let, Ei nogen kan beskrive det.

13. At hør, at hør, min' Venner flere! At hør, min Søster, lille Bror! For mig var Døden bedst at smage, O Ve, at hør, min kjære Mor! Jeg maatte høre fra alle Jer, I, som paa Jorden endnu er.

14. Jeg maatte bort fra Wgtemage, Med Suk og Klage gremmer sig. O, tænk den Staal han sit at smage, at jeg i Havet maatte dø. Ei fjerden Uger monne gaa, For han laa sig i Bølgen blaa.

15. Den uhogetvende i Marsi Det næste Aar, Ulykken fald'. Paa Havet Vanden skulde drage, En Kammerat ham fulgte med; Men disse ei tilbage kom Til sine Kjære i sit Hjem.

16. Men udi Havets dybe Bølger Der finder han sin bløde Seng. O ve, et fugtigt Sovestammer Paa Bunden i den mørke Eng. Hans Omhæng er bestængt med Bånd, Hans Hovedpude ud af Tang.

17. Han maatte her fra Verden finte, Og Dødens Staal han drikke maa. Han maatte sine Dine lukke Paa Bølgen blaa i Sne og Storm. Det var for han en bitter Sag Og blir ophyst paa Dømedag.

18. O tænk, o tænk, hvad Sorg og Rvide for dennes kjære, gamle Mor, Paa Bølgen blaa sin Sou mon miste Og i sin' fagre Manddoms-Aar. Det var stor Sorg og Hjerteblem for Brødre og for Søstre dem.

19. Du stolte Hav med Bølger grumme, Du soarer mangen ager Ven! Sjant han er ung, saa blir han gammel Af al din Sorg, du sender hen. Du er dog den, der ofte slaar, Men aldrig læger dine Saar.

20. Paa Havets Bølger mange svæber, Og mange finder der sin Grav. Endel af grumme Dyr maa falde, Om de med Liv paa Landet kom. Den stakkels Sømand lide maa — Og ofte han tilgrunde gaa.

21. Men Herren, som er alles Fader Og er den rette Trøstermand, Han gjør det godt, som Havet skoder, Naar vi til ham fremgaa med Bøn. Han er en Ven, der evig staar Og læger alle Hjerter-Saar.

22. Ei nogen udaf disse arme Fik se tilbage til sit Hjem. Men ned paa Havets Bund de hvile, O tænk, en blød og fugtig Seng. Blandt Fiskene de hvile maa, Paa Dømedag de skal opstaa.

23. Slut Sorgen bort for dem, o Jesu, som denne Modgang haver mødt. Vær du i deres Hus tilstede, Vær du og deres Hjælp og Trøst. Og naar de her fra Verden gaar, O, gid de da i Himlen staar.

24. Naar vi betænker denne Time, Hvert Hjerte smeltes maa af Graad. Saa hastig de sin Død mon finde, Eksempl der for en og hver, At vi beredte være maa, Naar Herren falder os herfra.

25. Da skal de frem for Guds Basune Enhver at gjøre Regenskab, Da skal de møde sine Kjære, De her i Sorgen

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20

har forladt. Da skal en Hustru med sin Mand Gaa ind til No i Himlens Land.

26. Da skal en Broder hieset møde Sin Søster, som han her forlod. Da skal den Sorg forandret blive Til idel Glæde tage fat. Da skal de Wrens Krone faa, i Himlens Paradis indgaa.

27. Da skal og Moder faa at ssee Sin Søn udi et fremmed Land. Det Land bestaar af Fred og Glæde, Med Engle-toner, Harpeklang. Der bor en Gud, som evig staar Og tæller vore Leveaar.

28. Bevæbnet maa du stedse være Og sørge for din arme Sjel. Har du paa mørke Veie vandret, Og ei har elsket Livets Vel. Da vaagner du i Sorgens Land, Naar du gaar ud den sidste Gang.

29. Men vi maa haabe med hverandre Om dem, som hastelig bortkom, At de gif ind i Fred og Glæde Hift i det nye Jerusalem, Og lever nu paa faste Land, Hvor Storm og Blæst ei høres fan.

Glæder og fryder Eder i Herren alle deres Slægt og Venner at mødes glade paa den store Regningsdag i den nye Verden hieset blandt den Mangfoldigheds Stare.

Eftertryk forbydes.
(Pris 16 Dre.)

Trondhjem. Trykt paa Befilling i Johan L. Eundis Bogtrykkeri.

u.a.